

LISA KO

roman

TERK EDENLER

Amerikan Ulusal
Kitap Ödülü Finalisti

PEN/Bellwether
Ödülü

PEN Hemingway
Ödülü Finalisti

Çeviri:
Rabia
Elif Özcan

TİMAS
JL

TERK EDENLER

Lisa Ko

Dünya Roman - Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4612

Edebiyat | Dünya Edebiyatı Dizisi | 57

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Barış Şehri

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Şubat 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2982-2

9 786050 829822

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CILT

Çınar Matbaacılık
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad.
Atahan No: 34 Kat 5
Bağcılar / İstanbul
Telefon: (0212) 628 96 00
Matbaa Sertifika No:12683

YAYIN HAKLARI

© Lisa Ko, *The Leavers* orijinal adıyla 2017 yılında yayımlanan eserin Türkiye'deki tüm hakları Akçalı Ajans ile anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Deming Guo annesini son defa gördüğünde annesi, beklemediği bir anda okulda karşısına çıkmıştı. Başına alnının önüne düşen gemici mavisi bir şapka takmış, boynuna da büyük, kahverengi bir yılanı andıran eşarbını dolamıştı. “Neyi bekliyorsun yavrum? Dışarısoğuk.”

Deming P.S. 33’ün girişinde beklerken annesi, kabanının fermuarını öyle sert çekmişti ki yakaları canını acıtmıştı. “Bugün işten erken mi çıktın?” Saat dört buçuktu ve hava çoktan kararmıştı. Ama annesi genelde saat altıdan önce manikür salonundan ayrılmazdı.

Her zamanki gibi Fukyence¹ konuştular. “Kısa mesai. Michael ödevinde yardım almak için biraz geç vakte kalacağını söyledi.” Kadın, gözlüklerinin ardında bakışlarını kıstı. Deming, o an annesinin doğru söyleyip söylemediğini kestiremedi. Okuldan uzaklaştırma aldığınızda öğretmenler annenize haber vermezdi; yalnızca imzalatıp teslim etmeniz gereken bir form tutuştururlardı elinize, ki Deming de bunu sahte bir imzayla yapıyordu. Daha önce uzaklaştırma almamış olan Michael, sekizinci dönemden sonra okulu bırakmıştı. Deming de onunla birlikte kalmak, televizyonun karşısında kendini kahkahaların güvenli rahatlığına bırakmak ve artık birilerini hayal kırıklığına uğratma endişesi taşımamak istiyordu.

Kar, ıslak çamaşır parçaları gibi düşüyordu. Deming ve annesi Jerome Bulvarı’na kadar yürüdü. Açık bir avlunun arka tarafında Deming’den daha büyük üç oğlan, aralarında birbirlerine sigara uzatıyordu. Kabanlarının önü açıktı; hiçbirinde ne sırt çantası ne

1 Çin Halk Cumhuriyeti’nin Fujian eyaletinde konuşulan bir diyalekt. (ç.n.)

de şapka vardı. Hoş bir sigara dumanı ve hafif gülüşmeler, ince şubat havasını ısıtmaya yetiyordu. “Senin böyle olmanı istemiyorum,” dedi annesi. “Benim gibi olmanı da istemiyorum. Ben sekizinci sınıfı bile bitirmedim.”

Ne hoş fikir, sekizinci sınıfı bitirmemek. Deming beşinci sınıfı güçlükle tamamlayabilmişti. Öğretmenleri, bunun bir odaklanma meselesi olduğunu ve Deming’in kendini derslere vermediğini söylüyordu. Ancak matematik sınıfında Travis Bhopa’ya çelme taktığında Deming de en az Travis kadar şaşırılmıştı. “Yarın okuluna geleceğim,” dedi annesi, “öğretmeninle şu ödev konusunu konuşacağım.” Deming, kolunu annesinininkine yasladı; kabanlarının birbirine sürtünce çıkardığı cızırtılı ses hoşuna gidiyordu. Annesi televizyonlarda gördüğü o her zaman çocuklarına sarılan, onları mutlu bir tebessümle izleyen, ama kalabalık bir caddeden karşıya geçerken de ellerinden tutmakta ısrar eden kadınlar gibi değildi. Eldivenlerinin içindeki elleri kızarmış ve yıpranmıştı. Sertleşmiş teni soyulmaya başlamıştı; her gece yatmadan önce parmaklarının üstünü kalın bir losyonla ovar, yüzünü buruştururdu. Bir kere sinde bu losyonun, parmaklarına iyi gelip gelmediğini sormuştu Deming. Annesi de yalnızca bir süreliğine acıyı geçirdiklerini söylemişti. Keşke deriyi tamamen yenileyen özel bir krem, bir çift süper güçlü eldiven olsaydı.

Kısa ve tıknazdı annesi, bol pantolonlar giyerdi. Annesini bir kez olsun elbise giyerken görmemişti. Ve sesi o kadar yüksek çıkardı ki Deming’e seslendiği zaman etraftaki köpekler havlar, çocuklar kaçırdı. Annesine son karnesini gösterdiğinde, bağırmasıyla birlikte dört sokak ötedeki araba alarmlarının çalmaya başlayacağını sanmıştı neredeyse. Ancak kahkahaları da bağırması kadar yüksek çıkardı. Komik bir şeye gülüp dizlerine vurduğu zamanki kadar tatmin edici, güzel bir ses daha yoktu. Televizyondaki diziler ve onlara eşlik eden abartılı orkestra müzikleri gibi komik olmayan şeylere gülerdi. Veya daha iyisi, Deming’in söylediklerine. Mesela

komşuları Tommie'nin her zaman geçtiği yolu tıkadıkları gün, merdiven boşluğunda yanından geçerlerken Tommie, "Merhaba, nasılsın?" sorusuna otomatik olarak "fena değil– fena değil– fena değil" dediği zamanki gibi. Veya televizyon kanallarına göz gezdirirken "Yıldızlarla Dans yok mu?" diye sorduğunda Michael'ın güneş sistemindeki eski kâğıt telsizi söküp annesi alkış tutarken odada dans ettiği zamanki gibi. Bu, kendi arkadaşlarıyla eğlendiği zamanki kadar güzeldi Deming için.

Deming Minjiang'ta büyükbabasıyla birlikte yaşadığı zamanlarda annesi tek başına New York'u keşfediyordu. Üzerinde bir huzursuzluk olurdu annesinin; sakın bir hayat sürüp bir yere yerleşemezdi. Bacaklarını salları, dizlerinin üzerinde yayanlar, eklemlerini kısırdatır, parmaklarını çevirirdi. Güneşli bir günde apartman dairesine tıkılıp kalmaktan nefret ederdi. Ağzına bir sigara tutuşturup odalarda duvardan duvara volta atardı. Sonra da "Kim yürüyüşe çıkmak ister?" diye sorardı. Erkek arkadaşı Leon ona sakın olmasını, oturmasını söylerdi. "Oturmak mı? Tüm gün boyunca oturduk zaten!" Deming de Michael'la birlikte kanepede oturmak isterdi, ancak annesine hayır diyemezdi. Sonunda da birlikte dışarı çıkarlardı. Bir aile gibi olmasa da birbirlerine sahiptiler. Bu zamanlarda annesini kendisine ayırırdı Deming; nehir boyunca uzanan kocaman parkta yürürler, dışarıdan gördükleri apartmanlarda kimlerin yaşıyor olabileceği üzerine hikâyeler uydururlardı –Yukarı Doğu Yakası tarafına yürüdükleri gün soyadı Smith olan bir aile kurmuştu mesela; beş çocuklu, babaları ölmüş, anne çörek bağımlısı. "Çörek bağımlısı mı?" diye sormuştu annesi. "Neyli çörek peki?" Demin de "Her şeyli!" deyince annesi daha çok kıkırdamıştı. Gülüşleri Madison Bulvarı'na geldiklerinde kahkahaya dönüşmüş, karınları ağrıyana kadar gülmeyi durduramamışlardı. Etraflarındaki yaşlı beyaz insanlar, yolun ortasında durup güldükleri için kötü bakışlarını üzerlerine dikmişti. Deming ve annesi karışık çöreğe bayılırdı, o bütün çörek toplarına, New

York'un bir çöreği bile *her şey* haline getirebilecek yürekliliğine –hatta yalnızca susamlı, haşhaşlı ve tuzlu olsalar da...

Bir otobüs su sıçratarak yanlarından geçti. Ardından yeşil yandı. “Bugün ne yaptığımı biliyor musun?” diye sordu annesi. “Bir kadın vardı, topuğunda da burnun kadar bir nasır. O ölü derinin hepsini temizleyip çıkarmam gerekti. Ve bu sonsuza kadar sürdü sanki. Üstelik verdiği bahşış de bir şeye benzemiyordu. Bir daha böyle bir şeyi asla yapmazsın, eğer dikkatliysen.”

Deming, bu bildik yakınmalardan sıkılmıştı. Annesi böyle zamanlarda küfredebilirdi. Ancak bir gün annesinin yanında ağzından, her bir hecesi dolu dolu çıkacak şekilde küfrettiğinde annesi, koluna bir şaplak atıp bundan daha iyisini yapabileceğini söylemişti. Şimdi o gün ağzından kaçırdığı sözcüğü yürürken sessizce kendi kendine tekrar ediyordu, her adımda bir hece.

“Senin yaşlarında küçük bir kızken şöyle bir şey düşünür müydüm sence: Hey, bir gün New York’a geleceğim ve yabancıların ayağındaki gao gao’ları temizleyeceğim. Hayallerim bunlar değildi.”

Her zaman hazırlıklı ol, derdi annesi. Kendin alabileceğin şeyleri sana vermeleri için asla başkalarına güvenme. Tembellikten, yumuşaklıktan, zayıf insanlardan nefret ederdi. Pek az arkadaşı vardı, ama onlara karşı daima dürüsttü. Sırf içinde beslediği öfke ve kin yüzünden iki yıl önce köşedeki manavın kasiyeri, kötü İngilizcesi için onunla alay etti diye fazladan yürümeyi göze alır ve üç sokak ötedeki başka bir manavdan alışveriş yapardı. İngilizcesi gerçekten kötüydü ama Deming bunu kabul ediyordu.

“Leon’u düşün örneğin. Sana iyi gibi mi görünüyor?”

“Leon her zaman iyi görünür.”

“Sırtı berbat durumda oysa. Omuzları çökük. Erkekler manikür-pedikür salonlarında çalışmaz. Okulu bitirmezse, Leon gibi et kesmekle uğraşırsın sonunda, otuz beşine geldiğinde de eklem ağrıların başlar.”

Yi Ba Leon hakkında böyle konuşmak, ona haksızlık etmek gibi görünüyordu. Üstelik Leon öyle güçlüydü ki tek koluyla şınav çekebiliyor; Deming, Michael ve arkadaşlarının karnına tekmeler atmasına izin veriyordu, sonunda her ne kadar Deming elinden gelen en sert şekilde vurmaktan bitap düşse de. “Tekrar yap,” derdi Leon o zaman. “Sen buna yumruk mu diyorsun? Bu ancak el sıkışması olabilir.” Leon gerçek babası olmasa bile –bu konu hakkında annesinin ağzı öyle sıkıydı ki babası olan adam hakkında Deming’in tek bildiği, hiçbir zaman ortalıkta olmadığıydı– Deming’i mağrur hissettiriyordu. Eğer büyüdüğünde kime benzeyeceğini seçebilseydi Leon gibi biri olmak isterdi veya metro istasyonunda parmakları enstrümanın üzerinde dans ederken, göğsü inip kalktıkça gövdesini mor, turuncu ışıklarla dolduran, etrafı insanlarla çevrili saksafoncu adam gibi. Ah, öyle sevebilmek!...

Fordham Yolu kar yağdığı zamanlar genelde sessiz olurdu. Buz, terk edilmiş bir binanın önündeki yürüyüş yolunu örterdi, kaldırıma yapışan kırmızımsı bir parça sakız, dondurulmuş bir pizzanın tepesinde yalnız duran pepperoni gibi dururdu orada. “Bu kış hiç bitmiyor,” derdi Deming’in annesi. Yol boyunca dengelerini sağlamak için birbirlerinin koluna girerlerdi. “Buradan çıkmak istemez misin? Sıcak bir yere gitsek?”

“Evimiz sıcak.” Oturdıkları daire, eğer ulaşabilirlerse, sıcaktan patlayacak gibiydi. Hatta bazı günlerde içeride yalnızca tişört giydikleri olurdu.

Annesi kaşlarını çattı. “Ben, tüm köyde şehir merkezine giden ilk kızdım. New York’a kadar gittim. Dünyayı dolaşacaktım güya.”

“Ama sonra.”

“Ama sonra sen dünyaya geldin. Ve ardından Leon’la tanıştım. Şimdi sizler benim yuvamsınız.” University Bulvarı’na doğru yürümeye başladılar. “Taşınıyoruz.”

Deming bir su birikintisinde durdu aniden. “Ne? Nereye?”

“Florida’ya. Orada bir lokantada yeni bir iş buldum. Disney World’ün yanında. Seni oraya götüreceğim.” Annesi, onun da sınıtmasını bekleyerek Deming’e gülümseyen bir bakış attı.

“Yi Ba Leon da gelecek mi?”

Annesi, Deming’i su birikintisinden çekti. “Elbette.”

“Peki ya Michael ve Vivian?”

“Onlar bize daha sonra katılacak.”

“Ne zaman?”

“İş yakında başlıyor. Bir iki hafta içinde.”

“Bir hafta mı? Ama benim okulum var.”

“Okulunu ne zamandan beri bu kadar sever oldun?”

“Ama arkadaşlarım var.” Travis Bhopa, Deming ve Michael’ı aylardır hamamböceği diye çağırıyordu. Bunun sonucunda da Travis koridordan geçerken Deming’in ayağını uzatarak onu yere sermesi, Travis’in yüzündeki inanamayan ifade, vücudunun suya cup diye düşerken çıkardığı ses, aniden gelişen harika bir şey olmuştu. Travis’e çelme taktıktan sonra Michael ve arkadaşları Deming’e bir beşlik çakmayı ihmal etmemişlerdi. *Harikasın Deming!* Uzaklaştırma, buna değmişti yani.

Deming ve annesi manavın önünde durdular. “Orada iyi bir okula gideceksin. Yeni işin geliri oldukça yüksek. Ayrıca sessiz bir şehirde yaşayacağız.”

Sesi borazan gibiydi, söyledikleriye keskin birer üçgen. Deming, onsuz geçirdiği yılları düşündü, 3. Sokak’ta Yi Gong’la birlikte yaşadığı sessiz evi. Gözünün önünde canlanan sokak öyle sessizdi ki kendi göz kırpsını bile duyabiliyordu. “Gitmiyorum.”

“Ben senin annemim. Benimle gelmek zorundasın.”

Manavın kapısı çarparak kapandı. İçeriden elinde iki plastik torbayla, oturdukları apartmanda yaşayan Bayan Johnson çıktı.

“Ben Çin’deyken benimle birlikte değildin,” dedi Deming.

“Yanında Yi Gong vardı o zaman. Seni buraya getirebilmek için çalışıp para kazanıyordum. Şimdiyse durum farklı.”

Deming, elini annesinin ellerinden çekti. “Nasıl farklı?”

“Florida’yı seveceksin. Orada kocaman bir evimiz ve kendine ait bir odan olacak.”

“Ben kendime ait bir oda istemiyorum, yanımda Michael’ın olmasını istiyorum.”

“Daha önce de taşındın. Çok zor bir şey sayılmazdı, değil mi?”

Trafik lambasındaki ışık değişti, ancak Bayan Johnson karşıya geçmeden hâlâ onların tarafında duruyordu. University Bulvarı, Leon’la Bronx’taki eve çıkmadan önce yaşadıkları Chinatown gibi değildi. Oturdukları sokakta kendilerinden başka Fukyenli aile yoktu ve bazen konuştukları dil kanalizasyondan çıkıyormuş gibi bakıyordu insanlar.

Deming İngilizce karşılık verdi. “Ben bir yere gitmiyorum. Beni yalnız bırak.”

Annesi elini kaldırdı. Deming’i tutup sarsınca çocuk neye uğradığını şaşırdı. Ardından kadın, Deming’e sarıldı. Kabanının önündeki karlar, Deming’in yanağına sürterken annesi de burnunu göğsüne bastırdı. Deming, kıyafet katmanının üzerinden annesinin küt küt atan kararlı kalbini duyabiliyordu. Annesinin sıkı kolları gevşemeden önce onlardan kurtulmak ve sırt çantası omurgasına çarpa çarpa yol boyunca koşmak için kendini zorladı. Ama annesi plastik botlarıyla hemen arkasındaydı, kaldırım boyunca kayarken bir yandan bağırıyordu.

Kocaman bir apartmanın küçük bir dairesinde yaşıyorlardı ve Deming’in annesi, daha çok odası olan bir ev istiyordu. Sessiz bir ev. Ancak Deming için gürültü önemli değildi; komşularının İngilizce, İspanyolca veya bilmediği başka dillerde yaptığı

tartışmaları dinlemek; ayak sesleri ve sandalye gıcırıltıları, salsa, merenge,² hip hop, futbol oyunları, kapı altlarından veya çatıdaki çatlaklardan fırlayan Çarkifelek, tuvalet hatları boyunca tınlayan boruların çıkardığı sesleri duymak hoşuna gidiyordu. Başka annelerin, diğer çocuklara bağırışlarını dinliyordu. Bu bina, tüm şehri taşıyordu sanki.

Akşam yemeği boyunca Florida konusu açılmadı. Deming ve Michael birlikte *George Lopez*'i, ardından da *Veronica Mars*'ı izlerken Deming'in annesi de geçen haftadan kalan çamaşırları katladı. Leon mezbahada, gece nöbetindeydi. Leon'un kardeşi ve Michael'ın annesi Vivian ise hâlâ işteydi. Deming, kanepenin bir kenarına yatmış, ayaklarını ortaya doğru uzatmış; Michael da kanepenin diğer tarafına aynı şekilde yerleşmişti. Aklında Travis Bhopa vardı yine. "Ne biçim düştü ama!" Michael topuklarıyla kırlentlere vurdu. "Bunu kendi istedi!" Ya Florida'daki odalar, birbirlerini işitemeyecekleri kadar büyük olursa?

Annesi, ellerine krem sürüyordu. "Sizler benim yuvamsınız şimdi," demişti. Önceleri büfeden annesine sigara almak için gönüllü olur, bu sırada da Milky Way'lerden birini cebine indirir, annesi görmeden de yarısını Michael'a verirdi. "Deming, seni pislik." Kendi yarımını bir lokmada yutan Michael, Deming'e öyle bir hayranlıkla bakardı ki Deming her şeyin yolunda olduğunu anlardı. Michael da onlarla geldiği, yalnız olmadığı müddetçe taşınabilirlerdi. Annesi, uzaklaştırma aldığı da öğrenmezdi böylece ve Michael'la yeni arkadaşlar edinebilirlerdi. Deming sahiller, kumlar ve bir okyanus hayal etti. Noel'de şort giyebileceklerdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, sabaha doğru Deming, yatak odasındaki minderin üzerinde bir tokat sesiyle uyandı. Michael horuldayarak uyurken annesiyle Leon da fısıltıyla konuşuyordu.

2 Merenge, Dominik Cumhuriyeti kökenli bir müzik türüdür. (ç.n.)

“Git kendini becer!” dedi annesi. Dışarıda kar kürüme araçları yol boyunca ilerliyor, kaldırımları süpürerek temizliyordu.

Deming ayakta kalmaya çalışsa da tekrar uykuya daldı. Okul için alarm çaldığında Leon hâlâ uyuyordu, Michael da duşa girmişti. Annesi mutfaktaydı; üzerinde siyah pantolon ve siyah tişörtten oluşan iş kıyafetleri vardı. Boş bir kavanozun kenarında da yarım bırakılmış bir sigara duruyordu. Küller gittikçe yumuşak, uzun bir şekil alıyor ve sonra dökülüyordu.

“Ne zaman taşınıyoruz?”

Kaloriferde siyah noktalar vardı. Annesinin saçları durgun bir hale şeklinde kıvrılmıştı; gözlükleriye lekeli ve yağlıydı. “Taşınmıyoruz,” dedi. “Hadi şimdi acele et, okula geç kalma.”

Florida konusu böylelikle bir kenara kaldırıldıktan sonra günün geri kalanında, Deming’in kurduğu hayaller etkisini sürdürdü. Ancak artık sahiller olmayacaktı. Travis Bhopa, vampiri andıran bir tavırla yemekhanenin dışından “Seni öldüreceğim!” diye bağırdığında bile, ki diğer çocuklara *evini yakıp kül edeceğim ve kulaklarını yiyeceğim* gibi çok daha garip şeyler söylemişti daha önce, Deming umursamamıştı. Travis’in herhangi bir ortağı yoktu, kimse onun arkasını kollamıyordu. Okuldan sonra Deming ve Michael eve birlikte yürüdüler. Dairenin kapısını, annelerinin verdiği anahtarla kilitlediler, buzdolabının derinliklerinden bir miktar haşlanmış pirinç, çıkarıp ve üzeri nemlenmiş halka şeklindeki jambonlardan eklediler. Arkadaşları mide bulandırıcı bulsa da yemek yapmada ustaydılar. Sonraları, yaptıkları bu yemekler Deming’in en çok özlediği şeylerden biri olacaktı: Kızarmış pirinç, büyük plastik bir şişeden boca ettikleri sarımsak tozuyla salam, Amerikan peyniri ve Tabasco karışımında ketçaba bulanmış hazır noodle...

Hazırladıklarını kanepede yediler. Oturmak istediğinizde bir anda kaymanıza neden olan ve hışırtılı sesler çıkaran turuncu ve kırmızı

çiçek desenli, kaygan *yaratık* oturma odasının büyük bir bölümünü kaplıyordu. Bu kanepede, aynı zamanda Vivian'ın yatağıydı. Annesi, kanepeden nefret ediyordu ama Deming, üzerindeki desenlerde pek çok gezegen şekli buluyor, şaşı olana dek renkleri izliyor, desenlerdeki çiçekler balık fanuslarından şekerlere, ekim sonundaki ağaç tepelerine kadar değişik şekillere dönüşüyordu. Deming bu kanepenin üstünde kendini derinlere dalmış gibi hissediyor, kumaşın yüzeyinde sanki su üzerinde hareket ediyordu. "Kendi salonum olduğunda yapacağım ilk iş, şu kanepeden kurtulmak," diyordu annesi. "Bir gün eve geldiğinde kanepede gitmiş olacak."

Saat dörtten sekize kadar televizyonda sohbet programları ve yerel haberler dışında pek bir şey olmazdı. Ertesi gün bir geometri sınavları vardı; Michael'ın çalışmasına gerek yoktu ve annesinin haberi olmadığı sürece Deming de çalışmayı düşünmüyordu. O gün sınıfta yaptıkları, üzerindeki üçgen ve diğer şekillerin yanına uydurma cevaplar karaladığı çalışma kâğıdını düşünürken uyku bastırdı. *C açısının ölçüsü kaç derecedir? Elli sosisli.* Saat yediye geldiğinde ve annesi hâlâ ortalarda görünmediğinde o gün geç vakte kadar çalışacağını fark etti. Bu, geometri ödevini biraz daha erteleyebileceği anlamına geliyordu.

Televizyondaki *Jeopardy* sona ermeden Vivian geldi. Amonyak kokusu sinmişti üzerine. Mutfak masasında fabrikadan gelen birkaç parça siparişi dikiyordu, ama bir süredir Riverdale'deki bazı apartmanlara temizliğe de gidiyordu.

"Polly evde yok mu? Kimse akşam yemeği hazırlamadı mı?"

"Jambon yedik," dedi Michael.

"O akşam yemeği sayılmaz. Deming, annenine eve gelirken yiyecek bir şeyler getirmesi gerekiyordu."

"Hâlâ işten gelmedi," dedi Deming.

Vivian buzdolabını açtı, içeridekilere göz gezdirip kapattı. "Peki, ben bir duş alacağım."

Leon eve döndüğünde saat sekizdi. “Annenin çoktan dönmüş olması gerekiyordu. Herhalde yeni patronu biraz daha kalmasını istedi.” Akşam yemeği için dondurulmuş pizza, çibani andıran, ama yağlı ve lezzetli sosis topları getirmişti. Deming, bunlardan üç dilim yedi. Annesi hiçbir zaman büfe pizzası getirmezdi.

Leon’un cep telefonu çaldı o sırada. Koridora çıkıp cevap verdi. Deming, tabağını bir kenara koyup Leon’un dönmesini bekledi. “Arayan annem miydi? Onunla konuşabilir miyim?”

“Arkadaşı Didi aradı.” Leon, etrafına ıslak bir havlu dolar gibi telefonu ellerinin arasına sıkıştırdı.

“Annem nerede? Florida’ya mı gidiyoruz?”

“Birkaç günlüğüne buradan uzakta olacak. Arkadaşlarını ziyaret edecekmiş.”

“Hangi arkadaşları?”

“Sen onları tanımazsın.”

“Nerede yaşıyorlar?”

“Hadi, geç oldu. Artık yatmanız gerek.”

Michael, yataklarının üzerinde oturuyordu. “Annen nerede?” Gözlüklerini takmadığında daha yaşlı ve ince görünüyor, bakışları genişliyor ve odaklanamıyordu.

“Leon, birkaç günlüğüne uzakta olacağını söyledi.” Deming yorganın altına girdiğinde bir şeylerin ters gittiğine ilişkin hissi içinden atamadı.

Aradan bir hafta geçti ve Deming okula yalnızca bir defa gitti. Annesiyle Leon, Atlantic City’ye bir geceliğine gittikleri zaman annesi onu arayıp erken yatmasını söylemişti. Ama şimdi geç saatlere kadar ayaktaydı, kahvaltıda M&M yemişti, babasını geçen ay kaybeden arkadaşı Hung’la okulu asmışlardı. Hung’un Valentine Bulvarı’ndaki evinde uzun süre DVD izleyip uyuyakalmışlar, sonra kalkıp tekrar uyumuşlardı. Araba kovalamacaları ve silah

sesleri, Deming'in içinde dolanan soğuk ürpertiye yatıştırana kadar açmışlardı izledikleri filmin sesini. Annesi neredeydi? Ziyaret edebileceği bir arkadaşı yoktu. Bir sonraki gün için aldığı uzaklaştırma konusunda yalan söyleyebileceği, planlarını takip eden biri de kalmamıştı. Vivian ev ödevlerini hiç kontrol etmezdi, zaten Michael kendi ödevlerini her zaman yapardı.

Cumartesi, yeniden. El kremi banyodaki dolapta, diş fırçasının yanında duruyordu. Fırçanın kılları arasına, annesinin azı dışında kalmış bir sebzededen yeşil bir parça takılmıştı. Deming, kremin kapağını açıp bir miktar sıktı. Antiseptik ve çiçekli tanıdık bir koku sinüslerine kadar yayıldı. Deming, koku çıkana kadar ellerini sıcak suda sabunla yıkadı. Yatağının ayakucunda annesinin çoraplarından birini buldu; çorabın teki de odanın öbür tarafında, şifonyerin karşısına, annesinin tercih ettiği top şekline getirilerek konmuştu. Deming, annesine ait eşyaların olduğu bir kutuyla odanın bir köşesine oturdu. Kot pantolonlar, telefon antenini dekore etmek için yerleştirilen ve hâlâ paketinden çıkarılmamış bir plastik kedi, annesinin hiç giymediği, dirseklerinde küçük ponponlar sarkan sarı bir kazak... Mavi bir düğme vardı, bütün ve yuvarlak. Deming onu alıp cebine koydu.

Annesinin spor ayakkabıları, diş fırçası, çay içerken kullandığı, incelmış ağızlı mor kupası... Hepsi hâlâ evdeydi; ama ne anahtarı vardı, ne cüzdanı ne de el çantası. Deming giysi dolabını açtı. Ceket, kışlık şapkası ve botları yoktu –onları geçen perşembe giymişti en son– ama diğer kıyafetleri olduğu gibi duruyordu. Deming kapıyı kapattı. Annesi valizini toplamamıştı. Belki de bir suça kurban gitmişti, CSI'daki gibi; hatta belki ölmüştü!

Michael mor kupadan su içtiğinde Deming, kupayı elinden çekip almak istedi. Annesinin ölmüş olmasını istemiyordu, asla; ama şimdi berbat haldeyken, ona bir veda bile etmeden gitmesine tercih ederdi. Annesine söylediği son sözler, “Ne zaman taşınıyoruz?” olmuştu. Eğer uzaklaştırma almasaydı, okula zamanında gitseydi,

Florida'ya karşı çıkmasaydı, Leon'la yaptığı tartışmayı engelleseydi, belki annesi hâlâ yanında olacaktı. Bir gözetleme videosunun aynı beş saniyesini inceleyen dedektif gibi geçen çarşamba gününü tekrar tekrar zihninde canlandırıyor. Annesiyle okuldan eve birlikte yürümüşlerdi. Fordham Caddesi'nden karşıya geçmiş, trafik ışıklarında beklemiş, buzun üzerinde kaymış, birbirlerine sarılmışlardı ve yanlarında duran Bayan Johnson da bunların hepsini izlemişti. Ardından Deming, biraz daha yakından baktı çerçeveye, üniversiteye doğru yürüyüşlerini yavaş yavaş hatırladı. Sonra geriye sardı her şeyi, tepe boyunca kaz adımıyla yürüdüklərini, arabalarla otobüslerin geri geri hareket ettiklerini düşündü. Bu sırada annesinin sözcüklerini seçmeye çalıştı; tıpkı İngilizce öğretmenlerinin şiirler okutup tek bir cümlemin ardındaki anlamı kavrayabilmek için üzerinde yirmi dakika uğraştıkları gibi bir ipucu aradı. Annesinin, kendi hayatı üzerine söyledikleri arasında bir anlam... Florida'nın anlamı... Eve gelmeşinin anlamı.

Kapıda bir anahtar sesi duydu ve annesinin gelmiş olmasını umdu. "Ne, seni bırakıp gitmek mi? Sen benim kim olduğumu sanıyorsun bebeğim, *Homecoming* mi?" Televizyonda bir film izlemişlerdi; çocuklarını alışveriş merkezinde bırakıp bir daha gelmeyen bir annenin öyküsünü anlatıyordu. Deming, alışveriş merkezinin genişleyen banliyö boşluğu karşısında çok etkilenmişti. Eğer annesi geri gelirse bir daha yemeğıyle oynamayacak, söylediklerini anlamayacağı kadar hızlı bir İngilizceyle konuşmayacaktı. Ev ödevlerini eksiksiz tamamlayacak, bulaşıkları yıkayacak, Belmont'ta geçen yaz olduğu gibi Michael'in ahtapota bindikten sonra midesindeki pamuk şekeri kustuğı kilise karnavalında Whac-A-Mole oyununu kazanmasına izin verecekti.

Ne var ki gelen annesi değil, Vivian'dı. Kirlenen ayakkabısını temizliyordu girişte. Deming ona koştu ve bağırdı, "Annemi bulmak zorundasın, o tehlikede!"

Vivian Deming'e sarıldı, yüzü Leon'un ki gibi yuvarlak ve genişti. "Annen tehlikede değil." Kadının kolları ne kadar sıcak ve tanıdık

gelse de annesi değildi. Üstelik oje ve el kremi yerine ter ve limonlu dezenfektan kokuyordu.

“Annem Florida’da mı?”

Vivian dudaklarını ısırđı. “Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Biz de onu bulmaya çalışıyoruz. Ama iyi olduğundan eminim.”

Karlar eridi. Ağaçların tepelerinde pembe tomurcuklar patlamaya başladı. Bir gece Leon ile Vivian mutfakta konuşurlarken Deming’in içeri girmesiyle birlikte susup birbirlerine baktılar. O hafta Deming ve Michael, tişörtlerini çıkarıp kışlık kabanlarını alarak valizlerini topladı. Deming, giysi dolabında annesinin am yapraklarının yeşil rengine benzediğinden Noel ceketi adını verdiği baharlık ceketi gördü, başını çevirdi. Her şeyi yoluna koymasını umarak Travis Bhopa’dan özür bile diledi. Kendi gururunu feda ederse belki annesi güvende olacaktı böylelikle. “Siz aklınızı mı kaşırdınız?” diye karşılık verdi Hung durumu görünce. Michael, sanki Deming aklına girip onu kandırmış gibi görünüyordu. Travis ise homurdandı, “Her neyse.” Ancak tüm bunlara rağmen annesi hâlâ ortada yoktu. Deming ne kadar kötü hissederse annesinin geri dönme ihtimalinin de o kadar artacağını düşünüyordu. Bunun için bir gün boyunca bir şey yememeye karar verdi. Bu çok da zor olmayacaktı; çünkü Vivian ve Leon zaten her zaman dışarıdaydı ve akşam yemeği de bir paket patates kızartması ile hazır noodle’dan oluşuyordu. Haftanın dört günü de büfeden pizza alıyorlardı. Deming, kahvaltısını yapmadığı için dikkatini toplayamayınca o gün okulda uyuyakaldı. Tüm bunlar karşısında annesi artık eve dönmek zorundaydı. Eğer gelseydi Deming’i Meksika yemeği yapan yere götürürdü ve kilo verdiği için de memnun olurdu, çünkü ona yeni kıyafetler almasına gerek kalmazdı. Okulda girdikleri bir testten B- almış, bir sonraki testte de B+’ya çevirmişti. Annesi buna rağmen yine yoktu. Vivian haklıydı; annesi Florida’ya gitmiş ve Deming’i de terk etmişti.

On yıl sonra Daniel Wilkinson bir köşede duruyor, ayakkabılarını kimsenin fark etmemesini umuyordu. Yalıtımlı yürüyüş botları giymişti; üzerinde orman yeşili renklerinde zorlu kışlar için gerekli bir malzemeydi, ama estetik açıdan şehir hayatında küçük düşürücü görünüyordu. Gore-Tex paltosu, yün şapkası, pofuduk eldivenleri ve gitarıyla –Craigslis'ten aldığı, karamel rengi bir Start– birlikte arka odaya tıklmıştı. Kot pantolonu ve siyah tişörtü, fazla varoş görünmüyordu doğrudan, ancak diğer arkadaşının ayağında bembeyaz spor ayakkabılar veya koyu deri botlar olurdu ve bu, Daniel'da yakalanacağına, ortaya çıkacağına ve sürgün edileceğine dair eski korkuları uyandırırdu. *Sen sahtesin. Gerçek adın ne? Gerçekte nerelisin?*

Daniel ellerini cebine gömdü, işaret parmağı ve başparmağı arasında kalan kumaşı ovaladı. Bir cebin iç kısmı nasıl dikiliyordu acaba? Bir oda dolusu dikiş makinesi geldi gözlerinin önüne; kadınlar iğne uçlarının ardında kot parçalarını birbirine dikiyordu, sonra annesini hatırladı.

Gösteri Aşağı Manhattan'da, kalan son endüstriyel apartmanının çatı katında yapılacaktı. Sıralı pencereler, bir duvar oluşturmuştu. Kenarları şubat sonu soğuklarıyla birlikte buzlanmıştı; zeminin tamamı da yere dökülen içecekler yüzünden yapış yapıştı. Müzik grubunun çaldığı yere yaklaştıkça sanki temmuz sıcaklığı hissediliyordu. Ortamın o anki hali –otuz dakika uzunluğundaki şarkıları andıran parçalarıyla Math rockçılar, donuk griler ve güçsüz kıvrımlar, vokalistin yanlardan kazıtılmış, üst kısmındaysa meyhan kökünün andıran bir avuç saç tutamı– Daniel'a SUNY Potsdam'daki yurt

odasında günlerce taşlandığı, notalar ayrılıp ortaya çıkana kadar aynı şarkıyı tekrar ettiği günleri hatırlattı.

Tanrı'ya şükür Potsdam'da değildi artık. Plastik bardağa votka doldurup içti; sıcaklığın midesine yayılışını, müzik parmak uçlarına ulaşınca kadar sınırlarını zımparaladığını hissetti. Roland'la ikisi çaldığı zamanlarda dinleyiciler büyülenir, hayranlık duyardı. Şu Nate denen herif Vic Sirro hakkında konuştuğunda Daniel, "Ah, mavi sırt çantalı çocuğu mu kastediyorsun?" diye sorunca Nate'in, pantolonunda leke görmüş gibi bir ifadeyle baktığı eski zamanlardaki gibi değil.

Ah, mavi sırt çantalı çocuğu mu kastediyorsun? Daniel, zihninde kendine bir yumruk attı. Nate öyle uzun ve zayıftı ki sırtında hafif bir kamburluk oluşmuştu. Uzun, ince yüzü zürafayı andırıyordu; ancak o bile Daniel'in boş biri olduğunu düşünüyordu. Bu gecedен sonra kimse bir daha konuşmanın ortasında onu bozamayacak, Daniel'a görünmez biri gibi davranamayacaktı. Grup, Daniel'ın fotoğrafının en önde yer aldığı, müzik bloglarında yayımlanan, kapalı gişe şovlarından çalacaktı. Roland insanlara bu yeni projenin, şimdiye kadar yaptığı en iyi iş olduğunu, gerçek ortağıyla, yani Daniel'ın çılgin gitarıyla yeniden bir araya geldiklerini anlatmaya başlamıştı bile. Bunu duymak Daniel'ı biraz germişti, kaderi zorluyorlar gibi hissediyordu. Tüm hafta boyunca Roland'ı susturmak, her yerde övünüp durmasına engel olmak için fırsat kolladı. Ancak gelenlerin yarısı Roland'ı desteklemek için oradaydı ve Daniel, insanların heyecanını kontrol etmekte zorlanıyordu.

Kendine bir votka daha koydu, hepsini kafaya dikip bir bardak daha doldurdu. Çatının üzerinde biraz dolandı. Şehir, ayaklarının altına uzanmış, ona sunulmuş gibiydi; manzara karşısında etkilendiğini kabul etmeliydi. Şehir dışında her yer kar altındaydı, derin bir kış uykusunda. Şehirdeyse çok az kar vardı. Çatılardaki ısı lambaları, X-ray gibi aydınlanmış uzaktaki köprüler ve durmadan çalan sözsüz, ritmik müzikler, altın ve yeşil lambalar, avlarını

gözetleyen hayvanlar gibi yavaş figürlerden oluşan kol ve bacak hareketleriyle danslar... Kollarının iç kısmında geometrik şekilli dövmeleleri olan kızlar vardı. Saçları yılanlarınkı gibi dolanmış, sanki keçeli kalemle sürülmüşçesine kalın bir göz makyajı yapmışlardı. İçlerinden biri, daha önceden ürpertici ulumalar, çarpışan klavyeler; her biri, bir öncekinden daha korkunç keman, teremin, melodika seslerinden oluşan bir parça çalmıştı. Daniel yürüyüş botlarına bir bakış attı ve dansın ortasına, bir sualtı rüyasına benzeyen müziğe doğru ilerledi.

Yıllar önce bu nakil öğrenciler, yaşadıkları banliyölerinden çıkmaya cesaret ettiklerinde Daniel dördüncü sınıfta tüm metro sistemini ezberleyen bir şehir çocuğu olmuştu çoktan. Ancak yine de kendini oraya ait hissetmiyordu bir türlü. Ridgeborough'dan sonra Daniel için kendine güvenmek hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bir anda ortaya çıkıverip partilerin yöneticisi olabilen Roland gibi değildi o. Oysa Roland Taco Bell yiyecek kimse olup olmadığını sorduğunda örneğin, ki böyle bir şeyi normalde başka biri önerse ortam ya sessizleşir ya da o kişiyle dalga geçilirken, insanlar hemen kabul ederdi. Eğer Roland bir programın sıkıcı olduğunu söylüyorsa diğerleri de ona katılırdı. Daniel ise yumuşak bir mizaca sahipti; hem herkes gibi hem de bir hiç kimseydi. Farklı duyguları biriktirir, doğru şeyi söylemek için çok iyi gözlem yapardı. Kendi kararlarını vermeden önce insanların tepkilerini izlerdi. İsteddiği zaman neşeli, istediğindeyse ciddi, o an hangisi daha uygun olursa yahut nasıl biri olmasını istiyorsanız öyle davranırdı. Ne var ki bazen bunun olumsuz sonuçları da olabiliyordu. Örneğin bir gün arkadaşlarını, Crudites adlı bir müzik grubu hakkında konuşurken duymuştu ve “Evet, onları duydum,” demişti, “90’ların pop punk gruplarından, değil mi?” Bunun üzerine içlerinden biri, “O gerçek bir grup değil ki, sadece bir şaka,” diye karşılık vermişti. Daniel bunu öğrenince bir anda nasıl da kekeleye başlamıştı! Bir başka gece Roland’la dışarıda arkadaşlarıyla takılırken Bottle Rocket’ı

ne kadar çok sevdiklerinden söz ediyorlardı, Daniel de başıyla onaylamıştı. Sonrasında Roland, “Ama sen Wes Anderson’dan nefret edersin,” deyince “Fikrimi değiştirmekte özgürüm,” diye karşılık vermişti Daniel. Wes Anderson filmlerinin değeri karşısında rahatsızlık duyduğuna ilişkin yanlış bir duyum mu vardı acaba? Yoksa kendisinden daha eğitimli insanlara aşikâr olan bir dehayı gözden mi kaçırıyordu?

Keşke uygun kıyafetleri olsa, doğru referansları bilse... O zaman olması gereken kişi haline gelebilirdi, tıpkı Roland gibi –özgüveni, mükemmel bir zevke sahip– ama daha faydalı. Sevgiyi hak eden, suçsuz... Ancak kaç tane albüme sahip olduğunun veya kaç çalma listesini başarıyla derlediğinin bir önemi yoktu. Gerçek benliği, ufuktaki koca bir seyahat gemisi gibi inatla ortada duruyordu, gözle görünür ancak ulaşılamaz. Ve ne zaman ona yaklaşırsa, gemi de bir o kadar uzaklaşıyordu. O gizli geçitten içeri girebilmek için hep bekliyordu. Halatlar kesildiğindeyse hiçbir zaman gerçekten içeride olduğuna inanamayacaktı; sanki karşısına hep bir başka kapı, geçmişe sahip olabilmek için bir başka halat, daha iyisi için bir umut çıkacaktı.

Boş bardağını kaptı. Parçalamıştı; kenarını ileri geri bükmüş ve sonunda plastik parçayı tek bir çizgi haline getirmişti. Math rockçılar tam kırk dakikadır çalıyordu. İçeride tanıdık bir yüz göremeyince yeni bir bardak alıp son bir votkayla doldurdu. Roland, siyah bir ceketle duvara karşı duruyor, koyu saçları başının etrafında dalgalanıyordu. Boynunun yukarisına doğru bakınca Roland, şüphe uyandıran duruşu ve rahatlatıcı gülümsemesiyle bir 19. yüzyıl gangsterini anımsatıyordu Daniel’a. Lisedeyken ikisi de kızların (veya bugünlerde Roland’ın takıldığı erkeklerin) dikkatini çekmek için oldukça farklıydı. Gerçi şimdi düşündüğünde, Daniel için bunun bir önemi yoktu. Roland hâlâ kısa, tıknaz ama sertti. Noktalı yüzüyle şahine benziyordu. Beklenmedik, keskin hareketleri vardı. Çılgın enerjisi artık Ridgeborough’daki kadar